

Vergeef me

Lees ook de andere thrillers in deze reeks:

1. *Hou van mij!*
2. *Laat me los*
3. *Vergeet mij niet*
4. *Vergeef me*
5. *Zuur*
6. *Kwijt*

ANJA FELIERS

Vergeef me

www.lannoo.com

Registreer u op onze website en we sturen u regelmatig een nieuwsbrief met informatie over nieuwe boeken en met interessante, exclusieve aanbiedingen.

Tweede herzien druk

Coverontwerp | b'IJ Barbara

Coverfoto | Shutterstock

D/2016/45/482 | NUR 332

ISBN: 978 94 014 3347 1

© Uitgeverij Lannoo nv, Tielt, 2016

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

David

Het was stil in de school. Heel erg stil.

Toen de deur achter hem dichtviel, bleef hij even staan. Hij kon nog terug. Hij wist echter dat die weg afgesloten zou zijn zodra hij zich in beweging zette.

Hij had haar nog geen kwaad gedaan. Hij kon haar nog steeds op een rustige manier duidelijk maken dat zij alles voor hem betekende. Dat hij haar kon vergeven. Dat hij begrip had voor de situatie waarin zij zich bevond.

Hij was het immers niet vergeten. Haar verzoek om haar te verlossen. Haar te helpen.

Zijn ademhaling klonk zwaar. Hij beseftte dat er nog een gevoel was dat hij hardnekkig probeerde te onderdrukken.

Angst.

Angst dat hij haar volledig zou kwijtraken. Hij wist immers dat hij een risico nam. Dat ze anders zou kunnen reageren dan hij in gedachten had. Maar hij had geen keuze meer. Hij had al op zoveel manieren geprobeerd om tot haar door te dringen. Hij had zo veel gepraat dat zijn woorden simpelweg op waren. Wat overbleef na al zijn vruchteloze pogingen, was vermoeidheid. Dat zij niet zag wat voor hem zo duidelijk was, putte hem uit. Maakte hem machteloos. Bijna had hij zich erbij neergelegd. Bijna had hij toegegeven dat het ergens ophield. Dat zij het niet waard was.

Maar toen had hij hem gezien. De man die haar in zijn macht hield. Tegenover wie ze weerloos was. Het bracht iets in hem naar boven. Noem het vastberadenheid. Noem het

waanzen. En ineens beseftte hij dat hij haar onmogelijk kon laten gaan. Hij wist wat ze voor hem betekende. Hij wist dat de leegte die ze had achtergelaten niet kon worden gecompenseerd. Dus moest hij handelen. Voordat het te laat was.

Hij keek de lege gang in. Toen hij in beweging kwam, wist hij dat het goed was. Zij zou eindelijk naar hem luisteren. Deze keer zou ze niet door die kerel worden afgeleid.

Toen hij de trap op wilde gaan, haalde hij het geweer uit zijn jas. Nog een laatste keer keek hij om zich heen. Niets mocht nu nog misgaan.

De zon brandde op Yasmine's huid. Ongenadig. Meedogenloos. Terwijl ze op haar buik op een strandbed lag, beseftte ze dat ze een hele tijd geslapen had. Of misschien was 'soezen' een beter woord. Ze grabbelde haar horloge uit de strandtas die naast haar stond en zag dat het bijna zes uur was. Met tegenzin bedacht ze dat het grootste deel van de middag er weer op zat.

Ze trok haar bikinibroekje over haar billen en ging rechtop zitten. Vanachter de donkere glazen van haar zonnebril bekeek Yasmine het strand om zich heen. Het was een stuk minder druk dan een paar uur geleden. Gezinnen raapten hun spullen bij elkaar, moeders riepen hun kinderen, klopten zand uit hun handdoeken... Ze draaide zich om en trok de leuning van het strandbed omhoog. Met haar rug ertegenaan en haar benen opgetrokken keek ze vermoeid om zich heen. Er was nog steeds geen wolkje aan de lucht. Er was nog steeds geen zuchtje wind. De zinderende warmte van de laatste weken maakte de dagen lang. En maakte de nachten kort, met onrustige slaap en soms uren wakker liggen.

Het idee om ook alles bij elkaar te rapen en terug naar het hotel te gaan, schoof ze van zich af. Ze probeerde niet te denken aan wat er komen zou. Weer een eenzame avond wachtte haar en opnieuw vroeg ze zich af of het wel een goed idee was geweest om alleen naar zee te komen.

De gedachte aan het avondeten in het restaurant van het hotel, alleen aan een tafeltje terwijl iedereen om haar heen in gezelschap verkeerde, deed pijn. Veel pijn. Hoe diep ze die

pijn ook wegstopte, hoezeer ze die ook negeerde, op zulke momenten stak ze ongenadig de kop op. De pijn spreidde haar armen om haar uitgebluste lijf heen en de tentakels zogen het laatste beetje weerstand en kracht uit haar. Ze wilde op zo'n moment het liefst wegkruipen. Onder een steen, een berg zand, het maakte niet uit. Weg van dat verterende gevoel dat ze er alleen voor stond. Alleen. Opnieuw alleen. Nadat ze zoveel jaren op alle vlakken geïnvesteerd had. Geïnvesteerd en verloren. Van de ene dag op de andere. Over en uit.

Ze probeerde zich te concentreren op haar omgeving, maar het was al te laat. Ze voelde tranen in haar ogen opwellen en slikte iets weg. Yasmine was opgelucht dat ze haar zonnebril ophad en probeerde dit gevoel halsstarrig te onderdrukken. Ze wist dat het geen zin had. Geen zin om na te gaan wat er fout was gegaan. Dat zij geen schuld had. Dat ze niets, maar dan ook niets had kunnen doen om het onafwendbare te voorkomen. Dat wist ze. Daar had Simon haar van overtuigd. Maar waarom bleef het dan zo knagen, zo veel pijn doen? Ze beet op haar lippen en slikte.

Omdat ze het goed hadden. Omdat alles wat ze samen hadden beleefd, mooi was. Er was geen gegronde reden om uit elkaar te gaan. Geen enkele. Dat wist ze en dat wist hij ook. Dat maakte het alleen maar moeilijker. Alleen maar pijnlijker en schrijnender. Dat hij om een banale reden alles wat ze samen hadden opgebouwd met een glimlach achter zich kon laten. Dat ze als 'vrienden' uit elkaar gingen. Was het niet makkelijker geweest als ze met slaande deuren uit elkaar waren gegaan? Als ze hem tot op het bot zou haten? Als hij iets onvergeeflijks zou hebben gedaan?

Hoe kon ze hem loslaten als alles tussen hen alleen maar mooi was geweest?

Ze legde haar hoofd achterover en sloot haar ogen. Probeerde haar gevoelens weer onder controle te krijgen. Ze had zich voorgenomen dat ze dit zou overwinnen. Dat ze hier sterker uit zou komen. Ze was nog nooit bij de pakken blijven neerzitten en dat zou ze nu ook niet doen.

Yasmine stond op en raapte haar spullen bij elkaar. Stopte haar boek, dat ze niet aangeraakt had, weer in haar tas. Haar handdoek, haar zonnebrandcrème, haar telefoon. Ze draaide een doek om haar heupen en stopte haar teenslippers in haar tas. Het was nog steeds te warm. Ondraaglijk warm. Yasmine besloot langs de golven in de richting van het hotel te lopen. Ze had geen zin om op de promenade in een drukke, nerveuze mensenmassa terecht te komen.

Tussen de strandstoelen en de parasols slenterde ze naar de vloedlijn, nog steeds verscholen achter haar zonnebril.

Met haar voeten in het golvende water wandelde ze langzaam verder. Ze ademde diep in. De geur van de zee deed haar goed. Maakte dat het verdriet dat in haar zat even naar de achtergrond werd verdrongen.

Ze had geen zin om al terug te gaan naar het hotel. Er was niets wat haar aanspoorde haar pas te versnellen.

Een groepje jongemannen speelde met een bal. Hun enthousiaste en opgewonden stemmen deden haar opkijken. Terwijl ze hen voorbijliep, schatte ze hun leeftijd. Ergens voor in de twintig. Ze waren bruingebrand en zorgeloos. De bal schoot wild van de een naar de ander. Net toen Yasmine zich afvroeg of niet vroeg of laat iemand van de strandbezoekers een bal tegen het hoofd zou krijgen, vloog de bal haar richting uit. Vlak voor Yasmines voeten kwam hij in het water tot stilstand.

Zonder na te denken boog ze voorover en pakte de natte

bal uit het water. Toen ze opkeek, stond er een jongeman voor haar.

Hij glimlachte uitnodigend, keek haar onderzoekend aan. Even stond ze hem openlijk aan te staren. Ze was gebiologeerd door de lichamelijke schoonheid van deze jongeman. Hij was ongeveer even groot als zij en had donkerblond haar dat hier en daar wat lichter gekleurd was door de zon. Zijn ogen waren van het helderste blauw dat ze ooit had gezien. Zijn huid was diep gebruind. Maar wat haar vooral aantrok, was zijn glimlach. Zijn glimlach die hem volwassener maakte dan hij er op het eerste gezicht uitzag.

‘Dat is onze bal.’

Zijn woorden brachten haar terug in de werkelijkheid. Schaapachtig staarde Yasmine naar de bal, glimlachte opgelaten en overhandigde hem met een flauwe ‘sorry’. De jongen nam hem aan, maar aarzelde. Hij leek niet geneigd om onmiddellijk rechtsomkeert te maken.

‘Ben je hier alleen?’ vroeg hij ineens.

Yasmine knikte zwijgend, liet haar blik even over de zee dwalen en keek hem toen opnieuw aan. Er zat iets onderzoekends in zijn blik. Hij tastte haar gezicht af. Zocht naar een verklarend antwoord op de vraag die hij net had gesteld.

‘Sorry’, zei hij toen en hij wreef door zijn haar. Zijn blik gleed even naar de mannen achter hem, die geduldig wachtten tot hij met de bal zou terugkeren.

Hij richtte zich opnieuw tot haar. ‘Je doet me aan iemand denken.’ Yasmine keek hem aan, wachtte op een vervolg.

‘Een leuk iemand, mag ik hopen.’

Hij lachte mysterieus terwijl hij over de zee heen keek. ‘Je lijkt op iemand die ik nooit zal vergeten.’

Yasmine voelde hoe er van deze man een vreemde spanning uitging. Een soort spanning die je in bezit nam.

‘Heb je iets gepland voor vanavond?’

Ze schrok door de directheid van zijn vraag.

‘Nee, ik ben alleen. Ik kan doen en laten wat ik wil.’ Hij knikte genoegzaam.

‘Wij gaan elke avond iets drinken. Ken je Clapotis?’ Yasmine knikte. Ze wist wat hij bedoelde.

‘Ik ben er elke avond vanaf ongeveer tien uur. Soms wat vroeger, soms wat later. Als je zin hebt, kom je maar langs. Ik ben er samen met mijn vrienden. Oké?’

Ze knikte voorzichtig. Wist niet wat ze met dit aanbod moest.

‘Tot vanavond misschien?’ zei hij nog. Toen draaide hij zich om en trapte de bal naar een van zijn vrienden.

Yasmine keek hem na terwijl hij wegliep. Ze wist zeker dat ze niet op zijn uitnodiging zou ingaan.

Kathleen

Ik zat in de keuken terwijl de ramen ver openstonden. Het werd langzaam avond, maar nog steeds was het aangenaam buiten.

Septemberavonden. Warm genoeg om nog te genieten van aangename temperaturen zonder dat de warmte aan je ging kleven.

Diesel, onze jonge boxer, lag buiten op het bangkiraiterras te genieten van de laatste zonnestralen. Hij hief zijn kop naar me op alsof hij begreep of voelde dat mijn gedachten gekleurd werden door mijn herinneringen. Ik sloot mijn ogen en dacht aan mijn zusje. Mijn zusje dat vandaag vijfendertig had moeten worden. Mijn zusje dat jaren geleden om het leven was gekomen bij een ongeluk. Een gevoel van weemoed overspoelde me en ik wilde dat Lucas bij me was. Ik wilde me niet wentelen in dit verdriet, maar een arm om mijn schouders – heel even maar – zou me goeddoen. Lucas was er niet. Hij zou vandaag ook niet meer langskomen. Hij was bij zijn ex Kristel, die een strijd voerde tegen borstkanker. Ook dat was een gegeven waar ik geen invloed op had. Het was belangrijk dat ik Lucas hierin steunde, maar dat was niet altijd gemakkelijk. En over mijn zus wist Lucas weinig. Ik was er nooit open over geweest. Ik had hem niet meer verteld dan het hoogstnodige en dat alleen maar omdat Lucas bevriend was met mijn ex Marc. Het was Marc die Lucas in vertrouwen had genomen, nog voordat ik dat kon doen. Lucas had er niet moeilijk over gedaan. Alsof hij begreep dat dit oud

zeer was dat alleen maar meer pijn zou doen wanneer erin werd gepeuterd.

Ik stond op, riep Diesel naar binnen en sloot het grote raam en de achterdeur. Ik pakte de autosleutels en mijn handtas.

Misschien was het goed om een bezoekje te brengen aan het kerkhof. Ik was er in geen tijden meer geweest.

David

Zijn voetstappen weerklonken door de lege gangen. Hij liep nu zelfverzekerd verder. Hij wist waar ze zich bevond. Had haar lesrooster bestudeerd. Wist dat zij zich nu in het perfecte lokaal zou bevinden om zijn plan te laten slagen. Dagen, weken had hij erop gebroed. Had hij nagedacht over de manier waarop hij dit zou aanpakken. Want hij was niet dom. Hij wist dat een plan stond of viel met de voorbereiding. En alles had hij perfect voorbereid.

Terwijl hij de trap op liep, voelde hij hoe het geweer tegen zijn been sloeg. Het was rustig in de gangen van de school. Nu nog wel. Binnen enkele minuten zou de boel hier ontploffen. Hij wist dat na vandaag deze school nooit meer helemaal dezelfde zou zijn.

Kathleen

Toen ik het kerkhof op liep, keek Diesel, die aan de riem liep, even om. Alsof hij vroeg of ik dit wel echt wilde. Ik aarzelde niet en wandelde verder naar het achterste deel van het kerkhof. Ik wist de rij waar mijn zusje lag blindelings te vinden. De tijd veranderde niets aan de ligging van de graven. Maar toen ik bij haar graf kwam, zag ik hoe verweerd het was. De letters van haar naam waren afgebladderd en ook de cijfers van haar geboorte- en sterfdatum waren verkleurd. Het enige dat min of meer intact was gebleven, was haar foto. Zoals ze toen was. Vrolijk en goedlachs. De wereld aan haar voeten, zoals ze zelf vaak zei.

Mijn zusje, Veronique Verlinden. Geboortjaar 1979. Gestorven in 1997. Ze was net achttien geworden.

Diesel zette nietsvermoedend een poot op de onderkant van haar graf. Hij snuffelde aan de verse bloemen in de vaas. Ik hurkte neer en wreef over de letters van haar naam. Nam een van de witte gladiolen tussen mijn vingers en rook eraan. Ik hoefde niet te raden van wie de bloemen waren. Haar vriendinnetje Tine zou haar nooit vergeten. Zij zorgde er na al die jaren nog steeds voor dat haar graf nooit zonder bloemen was.

Ik sloot mijn ogen en zag de beelden van vroeger voor me. De laatste herinneringen aan mijn zus. Maar ook beelden uit onze kindertijd. Pannenkoeken eten bij oma met veel te veel chocolade erover. Zwemmen in de vijver in het bos, stiekem, maar o zo fijn. Urenlang kletsen op mijn kamer, op mijn bed,

met onze ruggen tegen de muur, pratend over alles wat ons bezighield. Alles. Ik glimlachte en voelde me opnieuw weemoedig worden. Toen ik Diesels tong over mijn hand voelde gaan, opende ik mijn ogen.

Mijn telefoon ging en meteen was ik terug in het nu. Ik stond op, bekeek de display en nam op.

‘Dag, Yasmine’, zei ik zacht.

‘Dag, Kathleen. Sorry dat ik je nu nog stoort. Ik wil graag met je praten. Het is dringend. Kan ik nog even langskomen?’ Ik hoorde de urgentie in haar stem en keek op mijn horloge.

‘Ik ben binnen een uurtje thuis.’

‘Fijn’, zei ze en ik hoorde de opluchting in haar stem. ‘Tot straks dan.’

‘Tot straks.’

Ik keek nog een laatste keer naar Veroniques graf en glimlachte. ‘Kom, Diesel’, zei ik en langzaam liepen we terug naar de auto.

David

Volgens haar lesrooster bevond ze zich nu op de tweede verdieping in het computerlokaal, dat uitzicht bood op het schoolplein. Ze gaf les aan derdejaars bachelorstudenten Nederlands. Het was een groep van dertien. Daar had hij over nagedacht. Hij had niet willekeurig een dag en tijdstip uitgekozen. Belangrijk was dat de groep niet te groot was. Dat hij het aantal studenten goed onder controle zou kunnen houden. Dat was het belangrijkste. Dat deze klas ook nog zijn klas was, maakte het alleen maar makkelijker voor hem.

Toen hij boven kwam, stopte hij even en keek de gang in. Beneden in het trappenhuis hoorde hij een deur dichtslaan. Hij keek over de leuning naar beneden. Hij herkende de decent lichamelijke opvoeding. Nietsvermoedend liep hij verder naar de gymzaal.

David draaide zich om en liep zonder verdere aarzeling naar de computerklas van Yasmine.

Hij was ongeveer twintig meter van het lokaal verwijderd toen de deur plotseling openging en een van Yasmine's studenten naar buiten kwam. Het was Jens. Hij haastte zich de gang in, maar stopte ineens toen hij David opmerkte. Zijn oog viel meteen op het geweer. Een vlaag van ongeloof trok over het gezicht van de student. Ook David was blijven staan. Luttele seconden staarden ze elkaar aan. Tastten ze beiden af wat er in de ander omging.

Toen de student een voorzichtige stap achteruitzette, opende David zijn mond.

‘Vooruit, Jens, waar wacht je op? Maak dat je wegkomt.’

Een ogenblik staaarde Jens David verbluft aan. Moest hij de woorden tot zich laten doordringen? Toen aarzelde hij niet langer. Hij rende langs David en liep zo snel hij kon de gang door. Naar de trappen.

David keek hem na.

Oké, over een paar minuten was de boel hier in rep en roer. Jens zou iedereen wel op de hoogte brengen. Binnen afzienbare tijd wist de directie dat David de Jong met een geweer op de tweede verdieping liep. Het zou dan niet lang duren voor de politie gewaarschuwd werd.

David draaide zich om en liep naar Yasmines lokaal. Bruusk gooide hij de deur open.

Yasmine dacht aan hem. Terwijl ze onder de douche stond en het lauwe water haar lichaam verfriste, moest ze steeds weer denken aan de ontmoeting op het strand. De ontmoeting met hem. De jongeman van wie ze de naam niet wist. De jongeman die haar had uitgenodigd om vanavond naar Clapotis te gaan. Die blijkbaar maar een erg korte ontmoeting nodig had om een dergelijke beslissing te nemen. Ze sloot haar ogen en liet het water over haar hoofd stromen. Probeerde haar gedachten te onderzoeken. Te doorgronden. Wat betekende deze uitnodiging? En meer nog, wat betekende het dat zij er nu ernstig over nadacht erop in te gaan? Het verbaasde haar wat deze onbekende jongen in nauwelijks vijf minuten voor elkaar had gekregen. Dat iemand zoals hij, die in geen enkel opzicht op Simon leek, die nauwelijks de vergelijking waard was, zomaar haar grote liefde naar de achtergrond had verdrongen. Voor het eerst sinds weken dacht ze aan een andere man dan Simon. Het was een gevoel dat haar overrompelde. Ze kon zich nauwelijks nog herinneren wat de jongen had gezegd. Ze herinnerde zich alleen zijn ogen. Die immens doordringende blik die tot diep in haar ziel had gekeken.

Ze wreef haar haren in met shampoo en exploreerde dit nieuwe gevoel. Ze moest bekennen dat het niet slecht voelde. Dat ze zich voor het eerst sinds lange tijd niet meer zo uitgeput voelde. Toen Simon hun relatie had verbroken, was ze zo veel energie kwijtgeraakt dat ze zich als een vod

voelde. Ze sleepte zich door de dagen. Maakte het zichzelf en iedereen in haar omgeving onmogelijk door haar verstikkend verdriet.

Yasmine spoelde de shampoo uit haar haren en van haar lichaam, draaide de kraan dicht, nam een handdoek en wikkelde die om haar lichaam. Toen ze uit de douchte stapte, liep ze naar de spiegel en veegde de wasem met een handdoek weg. Ze keek naar zichzelf terwijl het water van haar donkerbruine haar druppelde.

Wat ging ze doen? Zichzelf blijven wentelen in zelfmedelijden? Blijven rouwen om Simon, die wel verder ging met zijn leven? Die het ene feestje na het andere opzocht? Die nauwelijks nog naar haar omkeek en niet wakker lag van hoe zij zich voelde? Want dat ze zich slecht voelde, besepte hij wel. En ze had gehoopt dat ze na een relatie van twee jaar niet zomaar aan de kant zou worden geschoven. Ze verwachtte echt niet veel. Een sms'je zo nu en dan? Een telefoontje misschien om te kijken of ze het wel redde... Maar blijkbaar was dat allemaal te veel gevraagd. Blijkbaar was voor Simon alles over en uit. Betekende het einde van hun relatie ook het einde van hun vriendschap. Het had haar pijn gedaan. Meer dan ze ooit aan hem zou toegeven. Dus glimlachte ze dapper als ze bij hem in de buurt was. Deed ze net alsof ze het einde van hun relatie prima aankon. De waarheid was echter dat ze een leven zonder hem als onmogelijk ervoer. Wat ze ook probeerde, het verdriet sneed in haar huid, elke dag opnieuw. Vanaf het ogenblik dat ze 's morgens haar ogen opende tot ze ze met moeite weer dichtdeed. Simon was de eerste gedachte waar ze mee opstond. De laatste waar ze mee ging slapen.

Yasmines beslissing om alleen naar zee te komen, hele-